

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Castro i els v

"Hi ha vint-i-cinc mil porcs amagats a cases i pisos de l'Havana, criats de forma il·legal, amb les cordes vocals tallades a fi que no grunyin. Porc més o menys, això pot ser una estadística, però la mala salut de Fidel Castro fins ara només és un rumor."

Atemptat d'ETA a Barcelona.

Dilluns, 18. L'atemptat del Govern Militar passarà gairebé de llis, amb un mort al carrer. Em temo que la fumassa del Liceu era més popular, com si el terrorisme ja fos una constant del paisatge, el tribut cíclic a una barbàrie que ja no prové d'una hipertròfia doctrinal perversa sinó de l'estricta criminalitat. Ben al contrari, aquells ferros recargolats pel foc i l'explosió són la imatge mental d'ETA, l'única vida possible en un món que ha posat la intel·ligència al servei de l'horror. Una imprevisible frivolitat històrica ve a dir que Catalunya hauria necessitat una ETA: vet aquí una sinistra desorientació moral, en contradicció amb la destrucció econòmica d'Euskadi i amb les tombes de tantes víctimes. Reconstruir però no oblidar: són els deures d'una societat que vulgui ser digna.

Dimarts, 19. Sospito que sóc dels pocs que avui vespre han escoltat i apreciat la intervenció de Carlos Solchaga, al final de la primera jornada del debat sobre política general. Al capdavall, Solchaga potser és la gran víctima política de l'escàndol Mariano Rubio, però en una societat de tolerància ha de ser possible de criticar les polítiques d'un polític i a la vegada admirar el seu temperament. De gran volada, amb passió i lucidesa històrica, el discurs de Solchaga no compta: només compten el *punch* d'Aznar, la contemporització de Roca i els grans cops baixos de Felipe Gonzalez quan nota les cordes del ring a l'esquena. Ara diuen que l'interès de Felipe Gonzalez es concreta en un ginebre molt petit,

Carlos Solchaga.

una mena de "bonsai natural". Ha anat a veure'l un grapat de vegades, a un poblet de Càceres. És la predominància del *hobby* sobre altres obligacions, com sempre que un règim s'acaba.

Dimecres, 20. Un gran consumidor de dry-martinis, ni tan sols està d'acord amb el sistema fiscal dels Estats Units: "Els governs estatals, el govern federal i les administracions locals gasten 42 dòlars de cada 100 que en guanya un ciutadà. Fins on haurem de pagar per arribar a entendre que els governs tanmateix no poden crear riquesa?". Amb una dosi de Vichy a l'abast, el *yuppie* ex-socialista reclama la reducció i simplificació dels impostos, amb un mateix tipus impositiu per a tothom, sense reduccions. Compara el cas japonès i la situació de Hong Kong. Al Japó, la màxima taxa impositiva marginal és el 50%. A Hong Kong, el 15%. Al Japó, els impostos que paguen la gent que més diners guanya són la meitat de tot quant és recaptat en concepte d'impostos. A Hong Kong, els més rics paguen —amb només un 15%— un 70% del total recaptat. Pel que fa als pobres —considerats sempre les víctimes del capitalisme salvatge—, al Japó fins i tot qui menys guanya paga impostos. A Hong Kong un 58% de la població no paga impostos. Aleshores les despeses són pagades pels qui paguen, i només paguen un 15% del que guanyen. És la tesi de l'augment indirecte de la recaptació, degut al creixement econòmic que genera la reducció d'impostos. Faig un

nt-i-cinc mil porcs

ARXIU

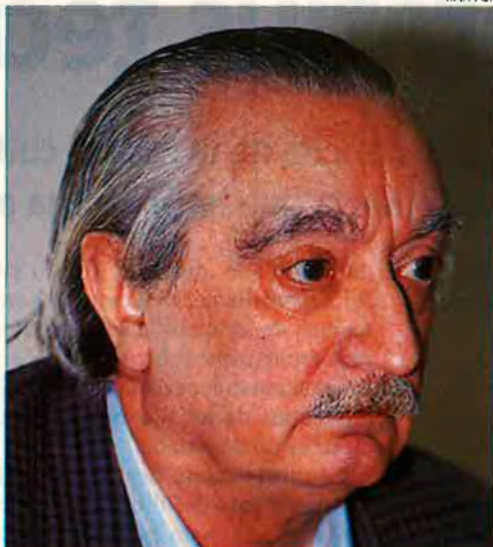

Hong Kong.

brindis per Hong Kong, però em temo que els contribuents no ens escolten gaire.

Dijous, 21. Tothora impunes a Gorazde, els serbis encara fan més patètica la manca de resolució de la comunitat internacional i molt més encara d'una Unió Europea que —ni amb Maastricht ni sense Maastricht— no té cap brúixola per a trobar una sòlida política exterior. Fa quaranta anys, Joan Fuster es queixava del fracàs de la CED, la Comunitat Europea de Defensa. Ho escrivia al seu dietari, ara publicat com a *Dietari inèdit* —entre 1954 i 1955—. Fuster aleshores tenia trenta-dos anys i encara no s'havia deixat devorar del tot pel nacionalisme ni havia olorat perfums marxistes. Veia com França tenia por d'una Alemanya rearmada: Mendès-France presenta la proposta a l'Assemblea Nacional i així s'enterra la qüestió. En conseqüència, també feia fallida un altre projecte de Comunitat Política Europea, encara en esborrany. Al *Dietari inèdit*, hi trobem el millor Fuster, no tan doctrinal com altres vegades, capaç d'equilibrar escepticisme i sentit de la realitat, la idea de com haurien de ser les coses i els deures de la *Realpolitik*. Dóna prova dels poders de la vida intel·lectual —sovint posats en dubte— llegir les reflexions d'un home més o menys sol a Sueca, però lligat a les idees i als contratemps del món. També editat per "Aigua de mar", el llibre *Fuster sabàtic* és un *baedeker* fusterià i antifusterista, escrit amb brio i malícia per Vicent Martí i Miquel Alberola. Amb fusterians de tan bona fusta, la propina és colossal.

RAFA GIL

Joan Fuster.

Divendres, 22. Hi ha vint-i-cinc mil porcs amagats a cases i pisos de l'Havana, criats de forma il·legal, amb les cordes vocals tallades a fi que no grunyin. Porc més o menys, això pot ser una estadística, però la mala salut de Fidel Castro fins ara només és un rumor.

Valentí Puig